

LÉVAY ÚJSÁG

**IV. évad I.
szám**

- **Lévays kortárs művek**
- **Hitélet**
- **Irodalom és művészet**

„Az Istennel való legbensőbb, legszemélyesebb kapcsolatom határozza meg leginkább, hogy ki is vagyok.” - interjú Kiros Eszter tanárnővel

2022. november 26-án, szombaton szentelték lelkipásztorrá Kiros Esztert, iskolánk református hittan és angol szakos pedagógusát a Miskolc-Belvárosi Református Egyházközség templomában. Ebből a jeles alkalomból beszélgettünk a lelkésszé válás folyamatáról, Tanárnő Istenhez fűződő viszonyáról és a jövőbeli kihívásokról.

- A mi ismeretségünk még a lévays éveim előtti időszakra nyúlik vissza. Az a megtiszteltetés ért, hogy végig követhetem az elmúlt másfél évben Tanárnő útját, hiszen a mi gyülekezetünkben, a Miskolc-Alsóvárosi Református Egyházközségben tetszett végezni a lelkési gyakorlatot. Milyen érzések kísérték végig ezt az időszakot?

- **Egy nagyon izgalmas, kihívásokkal, ugyanakkor örömeikkel teli év volt, mert érdekes volt együtt látni az iskola és a gyülekezet világát. Különleges volt az is, hogy kamaszok után mentem felnőttek, sőt kisgyerekek közé is, továbbá az, hogy más tisztségben voltam az egyik helyen meg a másik helyen. Nem mondom, hogy könnyű év volt, de olyan kihívásokkal szembesültem, amiben itt még az iskolai időszak alatt nem.**

- Hogyan alakult Tanárnő kapcsolata a gyülekezettel?

- **Jó kérdés. Tiszteletes úrral (Orosz István, a Miskolc-Alsóvárosi Református Egyházközség lelkipásztora – a szerk.) találkoztam először egy táborban. Elkezdtünk beszélgetni, és ő vetette fel, hogy ha esetleg már ott járok majd a tanulmányaim alatt, hogy szükségem lesz egy anyagyülekezetre, akkor hozzájuk is mehetnék segédlelkési évre. Én éltem ezzel a lehetőséggel. Nagyon segítőkész volt Tiszteletes úr, mert nem terhelt túl, így egyszerre tudtam végezni a munkámat és ott segédlelkészként szolgálni, és igazából így kerültem kapcsolatba a gyülekezettel. Még pár évvel ezelőtt vitt el egy lévays vallástanár az alsóvárosi egyházközséghez, és akkor még Szathmáry Sándor tiszteletes urat hallgathattam.**

- Esetleg szabad megtudnunk, hogy ki volt ez a lévays vallástanár?

- **Pallagi Andrea tanárnő. Ő talán 6 éve nincs már az iskolánkban. Ő volt a Léway első iskolalelkésze.**

- Hogyan határozná meg Tanárnő az Istennel való személyes viszonyát?

- **A legbensőbb és a legszemélyesebb kapcsolatom sok mélységgel és sok magassággal, és talán az a kapcsolat, amely a leginkább meghatározza azt, hogy én ki vagyok.**

- Melyek voltak a legmeghatározóbb események, amikor igazán tetszett érezni az Úr kegyelmét és szeretetét? Voltak-e ilyen fordulópontok Tanárnő életében?

- **Volt egy nyári tábor 13 éves koromban, amikor megtértem. Egy gyerektábor, amibe elmentem, és ott volt egy istentisztelet, amikor ki lehetett menni annak, aki szeretett volna megtérni, és én is kimentem. Semmit nem éreztem, tehát nem volt semmilyen ilyen dolog, csak én azt fontosnak tartottam, hogy abban az évben, amikor konfirmáció előtt álltam, szeretnék döntést hozni. Egy kórusban is énekeltem sokáig, és volt néhány ének, ami elemi erővel hatott rám, és isteni élmény volt. Ezeken felül diakóniai évet töltöttem baptista közegben Spanyolországban.**

Az Ifivel (TIREK-ifi – a szerk.) voltak még az egyetemi éveim alatt nagyon-nagyon mély szolgálataim, amik nekem sokat adtak, és természetes a lévays évek alatt volt jónéhány igazán meghatározó pillanatom.

- Ezek is bátorították Tanárnőt a lelkeszi hivatás választására?

- Igen. Én lelkészcsaládból jövök, úgyhogy volt rá mintám, mert a nagyszüleim, az édesanyám és a nagynéném mind lelkészek voltak, de sokáig nem hittem azt, hogy ez az én utam. Már felnőttként, olyan 28 éves koromban éreztem úgy, hogy van rá elhívásom.

- A lelkésszé válás egy hosszú folyamat, ami rengeteg tanulással, befektetett energiával jár, de kíváncsi vagyok arra, hogy mi van még ezek mögött. Itt az egyetemi évekre és a másfél év lelkeszi gyakorlatra gondolok. Például milyen volt hétről hétre készülni?

- Én egyéni tanrendben voltam, ami azt jelenti, hogy nem nappali képzésben vettem részt, amire Sárospatakon volt lehetőségem munka mellett. A vallástanárság miatt sok tantárgyat elfogadtak, viszont szigorlatozni, vizsgázni le kellett mindenből. Ezért mondtam az áhítaton is, hogy sokszor megbuktam, viszont állandó segítségemre voltak egykori lévays diákok. Volt olyan, akit annak idején én tanítottam hittanból, és például küldött anyagokat. Ezért is tartott el 7 évig, mert nagyon sok mindenben nem volt szorgalmam, kevés időm volt. Egy nagyon szép, de hosszú folyamatnak lett vége november 26-án. Áldottnak érzem magam, mert sok segítséget kaptam a Lévytól és azon kívül is. Gecse Angéla tanárnőnél tanultam latinul, Pásztorné Gruber Zsuzsanna tanárnő tanított harmóniumozni, Orosz István tiszteletes úrral görögöztünk, szóval nagyon sokan ott voltak mellettem.

- Ha már szóba került iskolánk, akkor mindenképp kíváncsi vagyok arra, hogyan került Tanárnő a Lévy Gimnázium közösségébe.

- Ismerősön keresztül. Volt egy vallástanár az iskolában, Csomós József, akivel együtt énekeltünk Debrecenben. Ismertük egymást már nagyon régről, és amikor megürült itt több hely, akkor tudta, hogy van angol szakos diplomám is. Azt mondta, hogy vannak álláslehetőségek, így érdemes beadni a pályázatomat, az önéletrajzomat. Így kerültem ide Debrecenből, ahol felnőttem.

- A lelkésszé szentelés után mik a további tervek? Miket szeretne Tanárnő még elérni a Lévy falain belül, esetleg az alsóvárosi anyagyülekezetbe is tetszik-e majd még jönni szolgálni?

- Szeretnék jönni, sőt két hét múlva fogok is szolgálni. Több dolog még bizonytalan a jövővel kapcsolatban, azt tudom, hogy szeretek a diákok között lenni, és szívesen foglalkozok különböző korosztályokkal, fiatalabbakkal és idősebbekkel egyaránt. Remélem, a jövőben is lesz erre lehetőségem. Szeretném kipróbálni azt is, hogy legyen kötődésem más gyülekezetekkel, olyan, mint például az alsóvárosival van, de az egészen biztos, hogy a Lévyban eddig eltöltött 12 évem a legmeghatározóbb az életemben.

- Tanárnő istentiszteletei számomra mindig szívhez szólóak és meghatóak, főleg attól a két dologtól, amit a leginkább érzek, amikor hallgatom: az erős HITtől és a szívből jövő szeretettől, ami mindig egy kis útravalót ad számomra és bátran mondhatom, a Lévy egész közösségének. Nagyon remélem, hogy még sok-sok alkalmunk lesz beszélgetni. Szívből gratulálok a lelkésszé szenteléshez! Minden jót, sok erőt és Isten áldását kívánom a továbbiakban is!

- Nagyon szépen köszönöm! Isten áldjon!

***A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bőcs-ész verseny egyik kreatív feladatának
2. fordulót érő megoldása Slezák Antónia Panna részéről:***

-HAMLET! – Csend lett.

- Nem.

-Nehéz lenne, de szerintem menne.

- Elment az eszed?

- Mi a gond vele?

-Tudod a szabályt, nem? Említeni sem lehet.

- És nekem ment el az eszem?

- Igazgatói döntés lett. Ez éven. – Mindenki hallgat. A csendet a fejekben kitölti az ötletelés. Miért ne lehetne Hamlet? Mi ez a törvény?

- De miért? – tüzeli fel a levegőt Elemér.

- Ez van. Kész. Valakinek fontosabb a tekintély.

-Fontosabb mint Shakespeare??

- Tekintély, hatalom, dicsőség.

- Tudom, olvastam. Ennyi lenne az egész?

- Más ötlet?

Pár perc elteltével kínosan megreccsent a sarokban egy szék. Rékáé. Soha nem szólt, soha nem beszélt. - Megvan az egérfogó rész?

-Arra gondolsz, amire én?

-Nem engedhetném. – ismét felszisszent

- De ha

- De ha jobban megnéznénk... Ki vagyok én, hogy belemagyarázzam azt, amit szeretnék? – A tanárnő... el is felejtettem. Szkéné. Opálos tekintettel veszi a lépéseket az ellenséges, hullafehér folyosókon. Meghaltak a lelkében a húrok, mikor szerelme öngyilkos lett. Az egyetlen dolog, ami behangolja újra ezeket a húrokat, az a színjátszás. Kizárólag ekkor próbálja meg beolajozni lelkét és visszaadni az akkordokat, amiket a szöveg átad. Talán férje, temetése párhuzamba állítható legkedvesebb igazgatónőnk pár évvel ezelőtti húzásával, amikor is lehetetlenné tette a tanári kar számára, hogy megjelenjenek Szké Kornél behunyt szemei előtt. Az évek egyre magasabb számokra keresztelkedtek át. Csak a düh olvadt fel a szívében, hátrahagyva kivájt lyukait, amit mint a jég a járdába karcolt az aranyszívbe. A réseken keresztül szivároghatott be a melankolia a közepébe, majd oldódott be a vérrendszerébe. A bosszú. Elengedte. De most? Ha más is akarja? Tehet róla?

- Ez egy igen? – Ekkor kellett volna látnotok Elemér szemét.

- Ez nem egy nem. Azt mondom, mehet tovább ezen a szálon az ötletelés.

Itt visszaidézném a beszélgetést, de felesleges. Megadták a tüzet, az ötlet ...né fejében fő tovább. Az énektanár régóta pályázott erre az igazgatói állásra, amit mégis ... kapott. Akárcsak a Hamletben... Teljesen átírják, csak az eszme marad meg. Hogy kerülhetne bajba? Raknak bele éneklős részeket, és egyértelműen a másakra mutat. Színjáték a színjátékként pedig a saját maga kis tragédiáját is beleteszi. Mint az Antigoné, tessék! Nem utalás lesz a Hamletre, káosz lesz az igazgatónő miatt – az egésztest teszi egy nagy Hamletté. Ha eléri örvényét, elveszíti állását. Ezáltal visszafordul minden eredeti állásába.

- És utána lehetne... – az utolsó hang, ami szinte kiesett a tömegeből.
- Gyerekek! Valami olyan témát keressünk, ami bárkivel megesik.
- Na Geri, ha már úgyis ellopod mindenki ötletét, mondd! – cserdült fel egy hang. A tanárnő tökéletesnek gondolta. Most, ha ügyes a keze, jó helyeken simogat, mindent helyre rakogtat. Megkapja, amit akar, és senki semmit se mondhat. Valaki kopogtat.
- Sziasztok Berzsenyisek! Hogy van a Színjátszó Pontok Halmaza? – Tudod, ki volt az. De azt nem tudod, mióta hallgatta. – Tanárnő! Hallotta? Sajnos, idén nem mehetünk Wittenbergbe.

Diák regényrészlet:

Plaszko Lara: You can call me crazy-Hívhatsz örültnek! (60.fejezet-részlet)

Brooklyn még aznap este motorján maradt. Talpig feketében hajtott az üres utakon. A város szélén, csendben vezetett, s csak a szél süvítését hallhatta, motorja hangjával keveredve. Hiába a színdarab, hiába a beszélgetés, hiába minden. A lány összes gondolata egy fiú körül kavargott. Az étel nem ízlett neki úgy többé, az ital sem csillapította szomját. A szél sem úgy süvített, s még motorja hangja sem töltötte el ugyanolyan érzéssel. Egyetlen fiúra sem volt képes ránézni. Nem tudott mást kívánni, hiszen teste és lelke is csak arra a tiltott gyümölcsre vágyakozott. Arra a televarrt, goth dinkára. A most már szőke hercegére. Minden nevetés eltörpült az övé mellett, s ezer fiú mosolya sem tudta volna pótolni. Minden érintés jeges áramütésként hatott, mi rázza testét. Ajkai csak az ő sápadt ajkait ízlelték szívesen, s minden rezdülését a keserű magány övezte.

Minden örültség, mire azelőtt vágyott, csupán gusztustalan kicsapongásnak tűnt. Minden elszívott cigarettában az elszívott dollárokat látta. Többé már semmire sem vágyott igazán, s addigi élénk élete túlélő, csupán csak lebegő hétköznapiakba fordult.

Utolsó reményeként a Sutherland temető nagy vasboltíve mellé parkolta az esőben ázott motorját. Fekete bakancsait elnyelték a kisebb pocsolyák, mik a földút mélyedéseiben képződtek. Tocsogva tette egymás után kecses lábait, haját azonnal elkezdte áztatni a zuhogó eső, sminkjét elmosni hófehér bőrén, s fekete valójából csupán két világító zöld szeme ragyogott ki.

A világ összes fájdalmát érezte akkor magára nehezedni. Tudta, hogy nem a fiú hibája és nem is sajátja, így az egész csak még elfogadhatatlanabbnak tűnt, s kínozták a megválaszolhatatlan kérdések, megoldhatatlan problémák. Szemeit marták könnyei, az egész olyan emészthetetlennek tűnt. Tudta, hogy nincs más választás. Tudta, hogy azért tette, mert szerette és a bűntudat felemésztette. A gondolat, hogy együtt mindent meg tudnak oldani egyszerre csak köddé vált és nyakukba szakadtak a való élet problémái.

Áramütés szerűen szakadtak ki a gyermeki szabadság hamis érzetéből és találták magukat egy rideg, silány kínkamrában, melyben hatalmas szerelmük kudarcot vallani látszott.

És minden közül talán ez fáj a legjobban. A halálos, lángoló szerelem vesztének tudata. A kör sikertelen megtörése, miszerint nem élheted le az életed életed szerelmével. Miszerint a valóság rideg napjai lehetlenné teszik az emberfeletti érzelmeket. S mind emögött, ez a fekete hajú, hófehér bőrű, világító zöld szemű lány tudta, hogy sosem lesz túl a fiún. Hiszen mindig is Ő lesz az. Akármilyen történjen mindig ő lesz az az egy. S talán nem ő lesz a férje, élettársa, gyermekei apja. De ő lesz az, aki ha egyszer, évekkel később befordul egy utcasarkon, miközben ő a kislányával kézen fogva sétál, el fogja engedni annak a gyerekeknek a kezét és ismét szerelembe fog esni azáltal a két sötétbarna szem által. El fogja felejteni a gyermeke apját, a családját, a karrierjét, talán még a tulajdon gyermekét is és egyetlen szavára a világ végére is követni fogja. Nem lesz szükség szavakra, abból a két sötétbarna szempárból is tudni fogja. Hiszen ő Chase Harris, az egyetlen igaz és örök szerelme. Mindig is ő lesz az.

Diák versek:

Orosz Szonja: des enjambements

dohos köpenyében jár-kel

a megkeseredett ember

szívének városaiban

rothadó bérházak között

köd van nem látni a remény

autók stroboszkópjában

pislákoló monokrómját

ahogyan lábaid között a

nővé válás lecsorog a

híg meleg karmazsinvörös

idő a bérházak rideg

nyirkos zsemleszín faláról

levetkőztet a magányod

szomorú lidérce lelked

anyaszültre csupaszítja

és a didergő halálvágy

mohón felfalja izmaid

fáradt kötőszöveiteit

hajad kihullik fogaid

koppannak a macskakövek

csuromvizes homlokán sír

isten bömbölő angyalok

agonizálnak a füstbe

burkolózott utcasarkok

dögszagú szürkeségében-

c'est la vie mon Frère

l'argent

/péNZ/

"Add az aranyod, aranyod."

-súgja a disznó énnékem.

Ölj meg, vedd el, ha akarod,

nem ér már semmit életem.

nem ér semmit a szeretet,

a becsület és a tudás,

vedd el. szenvedtem eleget,

"mankóval jön a pusztulás"

vasszőget ver tenyerembe,

s Mammon krisztusaként feszít

a Sertés orvvul keresztre.

megöl a Rongy, isten veszít.

halandó, földi Testvérem,

hozzád szólok, jól figyelj rám!

hogyha szádból kiköpted

az érdek mocskos falloszát,

nézz széjjel, mi van körülöttem,

ismerd bűneid lajstromát.

megéri boldog ildomod

áldozni pénznek oltárán?

nevedet így bepiszkolod,

s taposol atyád orcáján.

küzdöttem, de elfáradtam.

győzött az Ártány fölöttem.

egész életem neki adtam,

keresztje feszül mögöttem.

"Husába vájtam kezemet,

Téptem, cibáltam. Mindhiába.

Aranya csörgött. Nevetett."

/Ady Endre "Harc a Nagyúrral" c. verse alapján/

Tóth Lőrinc Ágoston: Ha könnyű lenne elengedni

Ha könnyű lenne elengedni,
Ó, de boldog lennék!
Nem törném fejemet
Minden pillanatban,
Milyen volt, mikor
Érted dobogott a szívem.

Tudom, hogy éreztem,
S te hogy nem viszonzotad azt,
Csak a gondolatom
Játszott velem egy-egy
Pillanatra, mikor elképzelttem,
Kézen fogva sétálunk.

Szép volt a hamis szó,
Mit súgott a szívem,
Bár becsapta eszem,
Az igaz valót.
Csak jobban fáj a felismerés.

Ha nem lennél fontos,
Nem írnám neked
Soraimat, csak továbblépnék,
S nem térnék vissza hozzád
Újból és újból.

Bolondság, tudom,
De te honnan tudnád?
Mi bennem játszódtott,
Akárhány pillantást vetettem rád,
Pusztán csak illúzió.

Próbállak elengedni,
De nem tudlak s nem is akarlak talán
Mert tudom, hogy nem tudom
Voltál-e valaha az enyém?
S szerettelek-e igazán?

Domány Lili (cím nélkül)

Olyan könnyű látni, hogy nehéz
Elmondani milyen szeretni
Olyan nehéz látni, hogy könnyű
Beléd habarodni

Távol, de mégis közel
Fájdalommal képzelgek
Közel, de mégis távol
Megölelhesselek

A 67-es úton
Örömmel tekinteni Rád
A 76-os úton
Sírva tekinteni Rád

Olyan könnyű látni, hogy nehéz
Megállni a csókot
Olyan nehéz látni, hogy könnyű
Fájdalomban élni

Kónya Barnabás: Öregúr

Egyedül sétálok keresztül a sötét utcákon,
Már vérfagyasztóan hideg van.
Csak haladok előre céltalanul,
Mint akinek nincsenek álmai...

Egy öregurat látok meg távolról.
Látványa felzaklató és félelmetes.
Egyre csak közeledik felém...
Reszketek, mégis a botja ütemes kopogása
valahogy megnyugtat.

Egyre csak közeledik felém,
A kopogás felgyorsul.
Hirtelen arra eszmélek, hogy már mellettem
áll...
Arca ráncos, teste vén.

Segítségért esedezik nekem,
Először eltaszítom magamtól,
De végül szívem megesik rajta...
Lyukas garasokkal teli poharába helyezem
egyetlen reményét.

Bárhogy próbálja hálálni, nem engedem.
Végül köszönetet mond nekem,
Majd útjaink ketté váltak.
Örökre.

Hajtom magam egyre csak tovább és tovább a
céltalan utamon.
A kavargó érzéseim gyötörnek.
Mi van, ha akkor nem úgy cselekszek?
Teszem fel magamnak a kérdést szüntelenül.

Ekkor hirtelen pokoli fájdalmat érzek a
lábaimban,
Összerogyok...

Látásomat elvesztem,
Úrrá lesz rajtam a halálfélelem.

Azt gondolom, itt a vég.
Már reményem is elvesztem.
Bűnös életet éltem,
Pokolra jutok.

De egy bátorító kéz hirtelen megérint.
Már végre csodálatos érzésem támad hosszú
idő után.
Lassan felnézek, egy férfit látok,
Kinek kereszt van a hátán.

Fájdalmai vannak, ő mégis csak velem
foglalkozik.
Kezét a fejemre helyezi,
Mélyen a szemembe néz és remegő hangon
csak ennyit szól,
Jól cselekedtél...

(Cím nélkül)

Ha kék rózsza volna lelkem
Bánatom okát szörnyűségeg meglelnem!
Ha lelkem szabad szárnyra kelhetne
Akkor se menne messzebbre!

Ha nem lenne egy színjáték az életem!
Ha érzéseimet végre életre kelthetem!
Ha a félelemre nem lenne okom,
Mert szabad lenne az én otthonom!

Ha erős lennék s tekintélyes
Ha volna nékem segítségem!
Ha eltudnék szunnyadni örökre
S nem ez a fájdalom gyötörne!

Bevallom,
Félek mosolyod fényétől,
mi sugárzik bennem találkozásunk
percétől.

Boros Viki verse

Néha a pokolban vagyok
Néha a mennyben
de ritkán a két világ között...
A pokolban egyszerűen a saját kínom éget
meg,
de juttat a mennybe a boldogságom érdekébe.
De mi van azokkal akik tudnak a világ között
élni?
Mivan velük? Ők lennének a normális
emberek?
A kik megtalálják az utat a tökéletes élet felé?
De akkor ki vagyok én? Mi keresek én itt?
4:46 -ez jár a fejemben és ő
Ő aki a boldogságom okozza

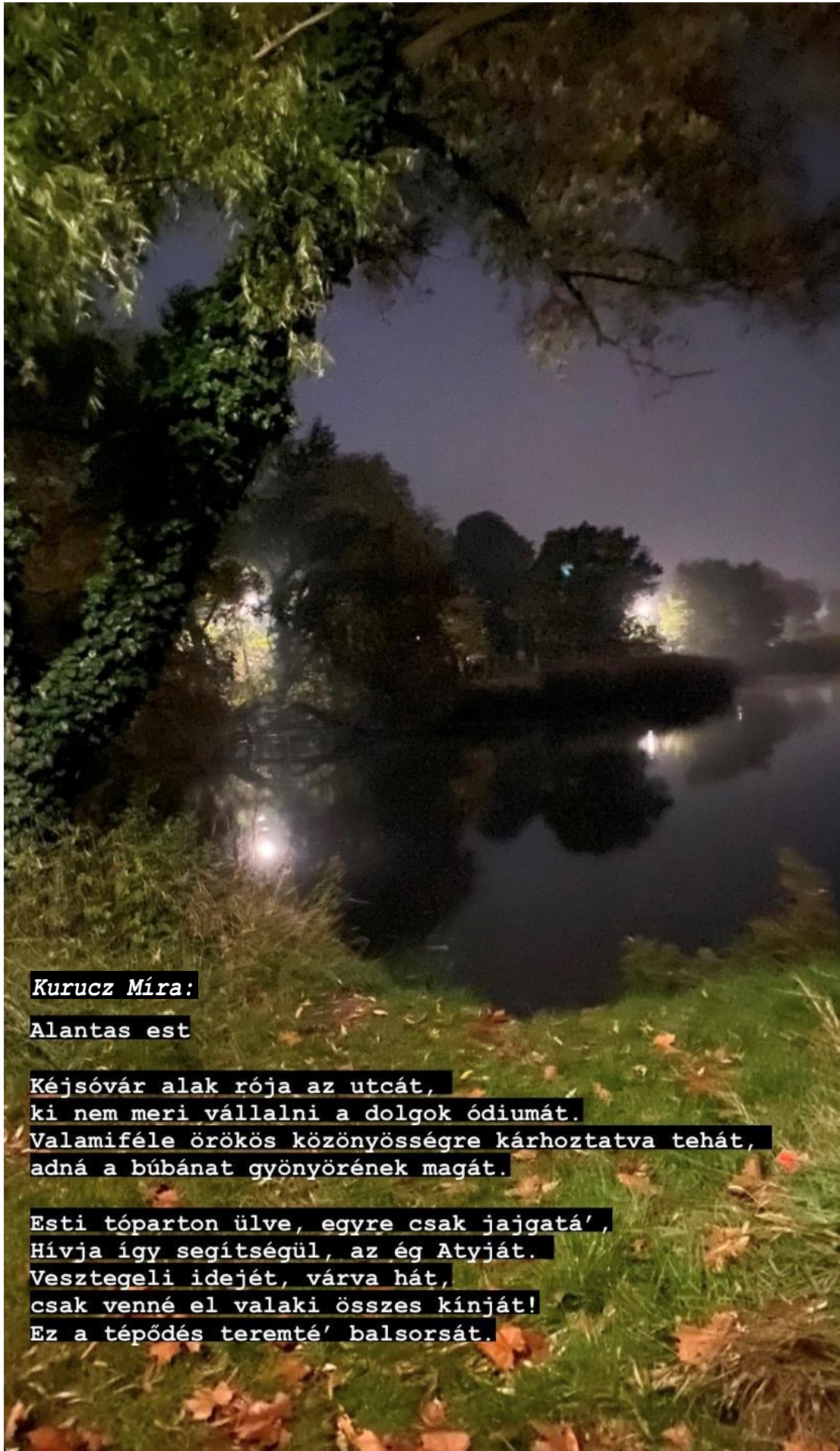
Bevallom,
Félek hangod csengésétől,
mely hasamban pillangók hadát ébreszti
föl.

Bevallom,
Félek újra veled lenni,
fogalmam sincs arról, szívemmel mit fogsz
most
tenni

Bevallom,
Félek a folytatástól,
Rólam beszélsz s álmodsz majd, vagy
éppen egy
másik lányról?

Jenei Petra: Vallomás

Bevallom,
Félek újra szemeidbe nézni,
bennük emlékeinket vágóképekben
felidézni.

Kurucz Míra:

Alantas est

**Kéjsóvár alak rója az utcát,
ki nem meri vállalni a dolgok ódiumát.
Valamiféle örökös közönyösségre kárhóztatva tehát,
adná a búbánat gyönyörének magát.**

**Esti tóparton ülve, egyre csak jajgatá',
Hívja így segítségül, az ég Atyját.
Vesztegei idejét, várva hát,
csak venné el valaki összes kínját!
Ez a tépődés teremté' balsorsát.**

Jenei Petra: Ha jössz szívem

Ha hozzám jössz szívem,
édes, bájos lánggal,
udvarló szándékkal,
vörös rózsával,
Ha hozzám jössz ily módon,
én szívem szívébe zárlak,
karjaimba fogadlak,
mogyoró íriszeidbe nézve, mosolyogva várlak.

Ha hozzám jössz szívem,
türelemmel s ésszel,
hűséges szándékkal,
megértő szívvel,
Ha hozzám jössz ily módon,
én megpróbálok bízni,
hinni benned, bennünk,
abban, hogy nem fogsz megcsípni.

Ha velem jössz szívem a csillogó végtelenbe,
minden bizonytalan este,
nem hibát, hanem megoldást keresve,
Ha velem jössz ily utakon is,
a mi örökkénk végéig,
örömmel vágok bele abba,
mi közöttünk még csak most kezdődik.

Volt alkotókörösök idén még elküldött versei:

Szele Eszter: Ki vagyok én?

Vajon mit akar tőlem az élet
Legyek víz mely mindenkit éltet
Legyek szikla magányos -mogorva
Vagy lavina mindent magammal sodorva
Legyek rózsza a kis ház tövében
Vagy a tövis mely védhet engem
Legyek a fa, kesze-kusza ágakkal
Vagy legyek Én , egyszerű vágyakkal.
Csak félek , ha én önmagam leszek
Nem szeretnék majd az emberek .
Többet akarnak de én csak én lehetek
Talán reménye egy másik embernek.
Lehetek még a fény az út végén
Vagy harag egy csata mélyen.
Lehetek az átok, maga a szidalom
De lehetek a vigasz , S maga a vigalom .
Lehetek talán valakinek az álma,
Egy megálló- valakire várva .
Lehetek a csend a zaj a mámor
De nem állhatok magamtól távol .
De én hű maradok magammal szembe
S nem változok meg örömet keresve .

Hazadi Bence:

Emberi tragédia

Azért élünk, hogy
Meghaljunk, szívem.
Ne szomorkodj,
Nem lesz tőle jobb.
Tessék, inkább gyönyörködj
A tájban, a szépben
Még ez sem örök
A föld nélkülünk is pörög.
Tetszik ez a szép.
A francba, többet akarok!
Az épp elég nem elég.
Ölni tudnék még többért!
Kell nekem minden mi jó.
Még vért is ontok érte.
Kell a meleg és kell a hó.
Kell minden édes és kell a sós!
Tetszik minden mi adatott.
Szeretek élni, érezni.
Az ember vetett és aratott.
Francba, mindent akarok!
Éljünk, hogy élhessünk baby!
Élnünk kell, hogy tudjuk milyen a jobb!
Ezt a gyönyört nem lehet mérni!
Nekem minden áron megéri!

Visnyovszky Csenge: Hamis Hang

Követem a fényt

A fény biztonság

A fény az élet

A fény minden, amim valaha lehet ebben az életben

Az őszi éjszaka megfakult színeivel borította be a tájat. Az árnyékok úgy mozogtak, mint bársony ruhán a redők, puhán siklottak tova, amint a szél érintése meglebbentette a fák leveleit; vagy remegve álltak egy pillanatilag, mint az űzött vad, amely minden apró zajra megrezzen, csak hogy utána továszökelljen.

Peleidész reszketve húzta összebb magát fekete ruhájában. Nem kellett volna itt lennie. Egyáltalán nem kellett volna KINT lennie. Az erdő, mely nappal oly kedves, hangos és hívogatóan bájos volt, most sötét kupolaként borult fölé. Fenyegetően, némán. A fiatal lepke idegesen mozgatta csápjait, próbálva valamilyen hangot kiszűrni az éjszaka kezei által a világra terített puha lepel sűrű anyagából, mely minden irányból körülvette őt. Eleinte nem hallott semmit. Vakon kuporgott egy levél alatt, hosszú lábait maga alá húzva, frissen kapott szárnyait óvatosan maga köré vonva, mintha újból körbevenné a megszokott bábburka, puha, meleg, komfortos: védelmező. Alig egy hete még, hogy Peleidész kibújt az eddig otthonának érzett bábból, hogy aztán szárnyait felpumpálva elinduljon az élet útján. Nappal a réteket járta, gyönyörködött a világ szépségében, a többiek szépségében, saját szépségében. Esténként a kolónia telephelyére húzódott be, mint mindenki más. Nem volt sok szabályuk. De volt egy, -egyetlen egy kőkemény- a predátorok miatt megalkotott szabály: „Éjszaka semmilyen körülmények között nem maradhatsz kint!” Mindenki megértette. Az élet játékában farkastörvények uralkodnak. Vagy meghúzod magad, vagy te magad válsz eleséggé. Kegyetlen, de szép világ volt ez, véres játékait oly könnyedén űzte velük, mintha éppen csak az lenne a tét, hogy a tavasszal olvadó jégcsap végéről mikor csöpöppen le a víz. Pedig mindenki tudta, hogy az egy nagyon is fontos dolog, a csöpögő víz harmóniája emberfelettien szép volt, igazi művek alakultak így, majd lettek semmivé, és tűntek el a tócsában, ami a jégcsap alatt gyűlt, mintegy emlékeztetve az arra járó, hogy a szépség és tisztaság véges, semmi sem tart örökké. Az ifjú lepke tisztában volt mindezzel. Tudta a szabályokat, megtartotta őket. Most mégis egyedül, remegve ült, gondolataival és az éjszakával körülzárva, saját félelme börtönében. Már éppen rávette magát, hogy megmozduljon, és elinduljon valamerre, mikor meghallotta a Hangot. *A Hang*. Tudta jól mit jelent, bár még sosem hallotta. Cincogásra emlékeztetett, mégis mintha halálsikolyok ezrei vesztek volna bele a magas hangok zsvájába. Az idősebbek meséltek erről, tudta, mi történik. Valahol az erdőben bórszárnyúak indultak éjszakai portyájukra, lármájuk egy idő után elhalt, már csak sejteni lehetett merre szállnak, csendben, hangtalanul a homály rejtekében, csak találgatni lehetett, hol fognak lecsapni legközelebb, halálos pontossággal.

Peleidész pánikolva mozdult meg, a félelemtől szinte fagyott szárnyai segítségével a levegőbe emelkedett, borzongva érezte bőrén a hirtelen hidegre váltó, csípős, őszi szelet, mely mintha mindenáron más irányba fújta volna, mint amerre menni akart. Mit számított? Vakon bolyongott, halovány, kopott és életlen színfoltokat pillantva meg néha-néha maga előtt, csak hogy újra eltűnjenek, és ő folytathassa végtelen keringését, mely úgy tűnik, sosem akar megszűnni. Kétségbeesetten repdesett ide-oda, mindene sajgott, csápjai a némaságban hangokat észleltek, melyek szinte az űrületbe kergették. Lassan kezdett a végkimerültség határára érni, érezte, hogy szárnyai remegnek, és ez nem csak a hideg hatása volt többé.

És akkor meglátta. Fény! A távolban, pislákolva, egy fénypont jelent meg, amely úgy hasította szét az éjszaka bársonyát, mint az első napsugarak, amelyek felfénylenek a domb mögül, hogy végleg elűzzék az éj szörnyetegeit.

A fényt ismerte, a fény jó volt. A fény meleget adott. A fényt kell követnie.

Egyre közelebb ért a vakító fényfolthoz, mely úgy ragyogott, mint a haldokló Nap, egészen fehéren, mint a felhevített vas. Nem a Nap volt, ebben teljesen biztos volt, de mit számított az! Csak repült a

fény felé, az pedig egyre élesebben rajzolódott ki előtte: az életet adó biztonság alig karnyújtásnyira volt! Más színeket is látott, mintha repdeső árnyfoltok vennék körbe a fényt, körülötte keringve egy esztelen és halálos táncban. De neki mindez nem volt érdekes, hiszen megmenekült! A fény, mint valami láthatatlan erő húzta maga felé, szinte követelte, hogy szálljon hozzá közelebb, hogy érintse meg, és maradjon is ott örökre.

Elérte a fényt, boldogan hunyta be a szemét, hiszen itt már biztonságban volt.

Peleidész leírhatatlan, izzó fájdalmat érzett a bal szárnyában, mely az egész testen végigfutott. A fény elhomályosult szemei előtt, de még látta, ahogy a kis foltok még mindig örült táncukat lejtik körülötte. Aztán zuhanni kezdett....

Egy poros, félhomályos helyen tért magához, körülötte mozdulatlan, sötét árnyak hevertek, amerre csak nézett. Feltápáskodott, -bár szárnyába nyilalló fájdalom költözött- eltántorgott a szemben lévő hideg felületig, ahol meg tudott támaszkodni. Érezte, hogy rajta áll valamin, lenézett hát, hogy mi lehet az, és legnagyobb meglepetésére egy víztükörhöz hasonlatos anyagot látott, darabokra hasadva. Belepillantott a repedt tükörbe, s amint a törött darabokat bámulta, egy pillanatra úgy érezte, mintha ő is összetört volna.

Ekkor meghallott egy hangot, amitől a hideg végigfutott a szárnyai között. Lassú léptek hangja a sötétben. Szárnyak érdes hangja, ahogy végighúzzák őket a földön. A homályból egy alak vált ki, alig alacsonyabb, mint Peleidész, de testfelépítésében teljesen különböző. Mert míg a fiatal lepke kecses volt, karcsú, hosszú végtagokkal, a másik alacsony, tömör testalkatú, szárnyai fakók, porosak és kopottak voltak, csápjai sem az elegáns hosszú, hanem inkább a rövid és széles formákat követték. Gyapjúszerű haja az arcába lógott, nagy, fekete szemeivel közönyösen vizsgálta a fiút. Peleidésznek meséltek már az éjszakai lepkék másságáról, kinézetük durvaságáról, testük groteszk felépítéséről, de sosem állt még szemtől szemben eggyel. Még mielőtt jobban megnézhetné volna, a másik megszólalt:

-Jobban teszed, ha már most feladod a reményt, fiam. - Hangja öreg és megfáradt volt – Innen nem jutsz ki élve.

Peleidész megütközve meredt a hajlott alakra, aki jobban megnézve nem is tűnt olyan idősnek.

Látva az ifjú értetlen ábrázatát, a férfi magyarázni kezdett:

-Nyisd ki a szemed, és láss! Hát nem érted? Megtörtt vagy, csak úgy, mint mi mindnyájan, akik lekerültünk ide, a sötétség sírboltjába.

Peleidész körülnézett, szívében mintha kést forgatnának, ahogy lassan tudatosult benne, hogy a sok árny körülötte mind egy-egy éjjeli lepke vérbefagyott, megdermedt alakja, törött szárnyaik úgy lógtak hátukról, mint a vihar során megtépázott, szaggatott levelek.

A férfi tovább folytatta, szavai kegyetlen pontossággal csavarták tovább az ifjú szívébe szúrt pengét:

-Fogd fel, innen nincs menekvés! Törött szárnyal már soha, semmit nem tudsz elérni! Elvesztetted a repülés képességét, megtörtt vagy, és idővel olyanná válsz, mint ők itt mind, olyanná amilyen én is leszek pár napon belül. Megtörtt vagy! – a visszhang százszor suttozta bele az utolsó szavakat a sötétségbe...

Az ifjú lepke szemei megteltek könnyel, mintha csak a szívébe szúrt kés nyomán kibuggyanó vér lenne, ahogy hátranézett a válla fölött eddig tökéletes, gyönyörű szárnyára, amely most tépetten olyan volt, mint a fiatalágát veszített virág, mely szép lassan elhervad. Igaz, csak a bal szárnyának kis része sérült meg, de ledörzsölődött róla a hímpor is több részen, ami pedig az egész szépségét, célját adta meg korábban. Sírva roskadt le a földre, lehunyta fekete szemeit és átadta magát a végtelen, tátongó semminek, mely úgy fonta körül, mint egy puha, éjsötét árny. Már nem érzett fájdalmat, nem érezte a

hideget, mely egész testét átjárta, nem érezte a szívébe markoló jeges elkeseredést, sem az idő múlását.

Órák repültek el egy pillanat alatt. Mikor kinyitotta szemeit, gondolatai rögtön cikázni kezdtek, mint a nyári viharok villámjai. Egyhelyben ült, nem mozdult, szemei egy pontra fixálódtak rá: a sötét gödör végén, vele szemben egy lyukat látott. Egy nyílást, amin keresztül rálátott az éjszaka csillagokkal pettyezett égboltjára, ami gyönyörű és tragikus is volt egyben, mintha a csillagok temetője lenne.

Egy gondolat kezdett formát ölteni a fejében, és egyre erősebbé vált, ahogy ott ült, dideregve a kora őszi hidegben: Az életben minden véges, a szépség, a fiatalság, a szabályok, minden. Az élet azért szép, mert a napjaink meg vannak számlálva, és a feladatunk az, hogy éljük az életünket, szükségtelen félelmek nélkül.

Nem halhat meg itt! Nem így, nem egy ilyen helyen.

Mégis ki ez a férfi, hogy megmondja neki, hogy nem tud már többé repülni? Hogy megtört? Hogy nem érhet el már semmit az életben, hogy itt kell meghalnia, csendben, a fény csábító vonzerejének többi áldozata között? Végül is miért ne próbálhatná meg... Megmozgatta elgémberedett szárnyait. Fájt. De többé nem bánta. Tett egy-két bátortalan csapást, mire lába pár milliméternyire emelkedett a poros földtől. A felismerés úgy szaggatta szét a hazugság fátylát, ahogy a rab szaggatja szét bilincseit, rég várt szabadulása reményében.

Futni kezdett, meg-megbotlott a földön heverő alakokban, hosszú lábai soha nem tapasztalt gyorsasággal vitték a szabadulást hozó kijárat felé. Mikor a lyukhoz ért, megtorpant. A nyílás alatt több méteres mélység tátongott, feketén, éhesen. Egy felháborodott hang reccsent mögötte:

-Mit képzelsz magadról, mit csinálsz? A biztos halálba rohansz! Honnan tudhatnád, hogy tudsz-e még repülni! Mi történik, ha lezuhansz? – kiáltotta a futva közeledő éjjeli lepke.

Peleidész oldalra fordította a fejét, mosoly suhant át az arcán:

-Ó, de mi történik, ha repülök helyette? – mondta, lehelete párává vált a levegőben ahogy felnevetett, fejét hátra vetve, fekete szemei, melyek apró pontokból álltak, irizáltak a holdfényben. Azzal kitérte szárnyait, amik mintha az éjszaka anyagából lettek volna kihalva egy életlen pengével, szélük szabálytalan, szaggatott, tökéletlenségükben is bársonyosan tökéletesek, mintha ezer csillag kihunyó fénye verődne vissza felületükről. Hosszú lábaival ellökte magát a földtől, és erőteljes szárnycsapásokkal a levegőbe emelkedett. Puhán és finoman, mint a némaság. Az ég felé, fel, fel, nem volt számára határ, a gondolat sebességével szállt keresztül a csillagokkal pettyezett égbolton.

-A sebeim a csillagok. – suttogta. - Győzedelmeskedtem az élet sötétje fölött.

Történetem főszereplője, egy Morpho Peleides (Azúr) lepke:

Kép forrása:

https://s0.geograph.org.uk/geophotos/03/10/62/3106252_b6729b36.jpg